स्यात्तस्मा एताᳬ मौरीं श्वेतां वशामालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह। "सूर्य्यो देवीमुषसᳬ रोचमाना मर्य्यः। न योषामभ्येति पश्चात् यत्रा नरो देवयन्तो युगानि। वितन्वते प्रति भद्राय भद्रम्" इति। योऽयं 'सूर्यः' अस्ति सोऽयं 'रोचमाना' दीप्यमानः, 'उषसम्' उषोऽभिधां देवीमभिलक्ष्य, 'पश्चादेति' पृष्ठभागे गच्छति, तत्र दृष्टान्तः, 'मर्य्यो न योषा' यथा मर्त्यो योषामभिलक्ष्य पृष्ठतो गच्छति तद्वत्, उषा देवी प्रथमं प्रभातं करोति पश्चात् सूर्य्य उदेतीत्यर्थः। 'यत्रा' यस्यामुषसि प्रवृत्तायां, 'नरः' मनुष्याः, यजमानाः, 'देवयन्तः' देवानात्मार्थमिच्छन्तः, 'युगानि' दम्पतिरूपाणि युग्मानि भूत्वा, 'भद्राय' कल्याणाय, 'भद्रं वितन्वते' कल्याणं कर्म्मानुतिष्ठन्ति। यस्यामुषसि कर्म्मानुष्ठानप्रवृत्तिः, तामुषसमभ्येतीति पूर्व्वत्रान्वयः॥

अथ वपाया याज्यामाह। "भद्रा अश्वा हरितः सूर्य्यस्य। चित्रा एदग्वा अनुमाद्यासः। नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठमस्थुः। परि द्यावापृथिवी यन्ति सद्यः" इति। एतच्छब्दपर्य्याय 'एदग्व'शब्दः सूर्य्यस्याश्वमाचष्टे। अत एव मन्त्रान्तरमाम्नायते, एतन्त्वेन त्वा सूर्य्यो देवतां गमयत्विति। 'सूर्य्यस्य', 'एदग्वाः' अश्वाः, 'दिवः पृष्ठं' द्युलोकस्योपरि, 'आस्थुः' आस्थितवन्तः, कीदृशा एदग्वाः, 'भद्राः' कल्याणरूपाः, 'अश्वाः' आशुगामिनः, 'हरितः' नीलवर्णाः, 'चित्राः' विचित्रगतियुक्ताः, 'अनुमाद्यासः' रथयोजनमनुहृष्यन्तः, 'नमस्यतः' नमस्कार-